

POUŤ DO ŘÍMA K VÝROČÍ SVATOŘEČENÍ ANEŽKY ČESKÉ 8.– 14. 11. 2019

Draží přátelé, milé sestry a bratři, skrze mimořádné číslo přílohy farních novin Medián vám chceme dát zakusit atmosféru farní pouti do Říma, které jsme se zúčastnili s mnoha dalšími stovkami poutníků z celé České republiky jako výraz poděkování za dar svatořečení Anežky české a za dar získané svobody.

V listopadu 2019 uplynulo 30 let od svatořečení Anežky České, které považujeme v té době za jeden z impulsů cesty ke svobodě. U této příležitosti připravila ČBK ve spolupráci s dalšími subjekty národní pouť do Říma. Účastnit se takové pouti s sebou přináší výhody připraveného programu, ale především možnost slavit mši svatou v našem jazyce na nám tolik drahých a vzácných místech – tedy v hlavních bazilikách Věčného města. Opakovaně tak můžete zakusit, že při mši svaté jsme doma kdekoliv na světě a v čase slavení bohoslužby patří ten kostel či bazilika vlastně nám.

Na začátku opět stálo mnoho otazníků: letecky, autobusem? Objevil se návrh, abychom to zkusili vlakem. Pak už jsem byl svědkem Boží režie, která postupně zosnovala přípravu a nakonec i realizaci celé poutě. Nakonec zájem z řad vás farníků předčil moje očekávání.

Na pouti jsme však také mysleli na vás na všechny a vnímali jsme i vaši modlitbu a podporu. Stránky Mediánu mají být vyjádřením společné radosti s vámi se všemi, které jsme nesli ve svých srdcích.

Největší dík však patří Bohu, který nás svojí milostí a prozřetelností doprovázel na každém místě a působil kolem i uvnitř v nás.

P. Vladislav

Pátek 8. listopadu

Den začal každému z účastníků jinak. Někdo byl ještě v práci, jiný mohl ještě dokončit doma balení a přípravy. Odpolední cestu na trebovské nádraží snad každému zkomplikovala oprava silnice a zkolabovaná doprava. Někteří to stihli tak-tak! Páteční odpoledne dalo tušit komplikace při nastupování do vlaku a hledání svého místa s místenkou, ale myslím, že to předčilo naše očekávání. Padesátka cestujících s kufry (to jako nás) se nalodila do jednoho vagonu a dožadovala se svého místa. Asi tak půl hodiny trvalo, než se vše urovnalo a usadilo. Naštěstí to nikomu náladu nepokazilo a cesta do Vídně tak utekla docela rychle. Ve Vídni jsme měli dost času na přesun, svačinu a někteří stihli i vycházku do města.

A pak jsme se už rozdělili podle toho, jaký způsob dopravy kdo zvolil. Asi polovina z nás cestovala v lehátkovém voze (mnozí poprvé), tak jsme si užívali výhod vodorovné polohy až do ranní snídaně. Jinak to zas není takový luxus, jak hlásá reklama.

Veronika P.

Sobota 9. listopadu

Po deváté hodině jsme dorazili na nádraží Roma Termini. Odtud jsme se vydali na ubytování Suore di S. Elisabetta, které bylo blízko, což bylo skvělé. Někteří poutníci se ubytovali, jiní si pouze uložili zavazadla. Všichni jsme se sešli v kapli, kde jsme dostali od pátera instrukce k dnešnímu dni, a už nám nic nebránilo vyrazit do římských ulic.

Vydali jsme se přes Forum Romanum, památník Viktora Emanuela II. a přes řeku Tiberu jsme došli k bazilice Sv. Bartoloměje na Tiberském ostrově. Tato bazilika byla původně zasvěcena sv. Vojtěchovi. Je zde jeho první známé vyobrazení a v kapli jeho relikvie. Od konce 12. století je však zasvěcena sv. Bartolomějovi, jehož ostatky sem byly převezeny. V atriu je označena výška vody v roce 1937, kdy hladina stoupla 2,13 m nad podlahu kostela.

Po prohlídce baziliky jsme pokračovali opět přes Tiberu a park Cirkus Maximus na metro. Dojeli jsme do stanice San Paolo a vydali se k bazilice Sv. Pavla za hradbami, která byla postavena nad hrobem apoštola Pavla, jemuž se také říká apoštol národů. Zde nás čekala první kontrola a pak jsme si

už mohli užívat krásu této baziliky. Je nádherně zdobená a jsou zde portréty všech papežů. Také jsme se trochu občerstvili, koupili pár drobností a v 16 hodin jsme mohli v kapli baziliky slavit mši svatou. Je to krásný pocit, být na mši svaté v této nádherné bazilice.

Den se nám pomalu chýlí ke konci, tak jdeme zpět na metro, jedeme do stanice Termini, a hurá na ubytování. Večer si ještě trochu popovídáme a pak je potřeba se po krásném dni pěkně vyspat a připravit se na neděli.

Ivana V.

Neděle 10. listopadu

Je radostné začínat nedělní čas mši svatou – v 8.00 hod. v místě ubytování Suore di Elisabetha – děkujeme, chválíme a velebíme Pána za všechno. Následuje snídaně a příprava na celodenní putování po památkách Říma.

Využíváme římské metro a seznamujeme se s ním. Jedeme do stanice Spagna, kde se nedaleko nacházejí španělské schody. Na kopec Pincio jich vede 138 a jsou zakončeny malým náměstíčkem, kde se nachází francouzský kostel Trinitá dei Monti. Od něho je krásný výhled na Řím. Když jsme sestoupili dolů, obdivovali jsme kašnu ve tvaru loďky, na kterou z římského sloupu shlíží socha Panna Marie – bez poskvrny hříchu prvotního počatá, odhalena r. 1857 na počest tohoto dogmatu. Každoročně v den svátku 8. prosince pokládají římstí hasiči k patě sochy věnec květů. Dále míjíme sluně, které na svých zádech nese obelisk a přicházíme k nejhonosnější a nejznámější fontáně Fontána di Trevi, která je v obležení turistů. Uprostřed fontány stojí bůh moří Neptun se dvěma Tritony a vzpouzejícími se mořskými koňmi. Pokračujeme a vstupujeme do kostela San Luigi dei Francesi, kde se nachází tři obrazy od malíře Caravaggia: Povolání sv. Matouše, Mučení sv. Matouše a sv. Matouš s andělem, které patří k jeho mistrovským dílům.

Stojíme na náměstí Piazza Navona, což býval závodní cirk, jak o tom dosvědčují vykopávky v domě č. 49. Dominantou náměstí jsou tři kašny a bazilika sv. Anežky Římské. Díky bezvadnému vedení otce Vladislava se dostáváme k římskému Panteonu – nejzachovalejšímu antickému chrá-

mu všech bohů, který byl přeměněn na křesťanský kostel. Je znám pozoruhodnou kopulí s otvorem o průměru 7 metrů na vrcholku, jediným místem, kterým dovnitř proniká světlo. Rafaelův náhrobek zde zdobí socha madony a děťátkem. Dostáváme rozchod a čas na oběd a odpočinek.

Při cestě dál přicházíme na náměstí Piazza Venezia s památkem Viktora Emanuela II., sjednotitele Itálie a prvního italského krále. Uprostřed stojí jeho bronzová jezdecká socha. Památník byl odhalen r. 1911.

Ulicí Via dei Imperiali se dostáváme k nejvýznamnějšímu amfiteátru v Římě – Koloseu, které bylo postaveno roku 80 po Kr. císařem Vespasiánem. Bylo to místo krutých a krvavých gladiátorských zápasů a také mučení a zabíjení křesťanů.

Kolem vykopávek, kde se nacházelo zázemí Kolosea, se dostáváme k bazilice di San Climente – sv. Klimenta, v němž nalezl místo posledního odpočinku sv. Cyril. Jsou zde zastoupeny tři historické epochy – v úrovni ulice je kostel z 12. století, pod ním se nachází kostel ze 4. století a úplně vespod jsou zbytky starověkých římských budov.

Naplněný den končíme návštěvou známé baziliky sv. Jana v Lateráně. Její průčelí s mohutnými sloupy je ozdobeno obrovskými sochami Krista a apoštolů. Skvostný interiér, který vytvořil Borromini, je nutné vidět. Proto doporučuji nejprve vše prostudovat a potom jistý čas v bazilice pobýt a nasávat duchovní atmosféru.

Den s potěšením končí společnou večeří v restauraci. Máme plno dojmů a příležitostí k díkům Pánu.

Marie N.

Bonus navíc: poznámky zážitků z sms korespondence

Jeden z účastníků nám poskytl úžasné poznámky, které si dělal během pouti v Římě. Vynechali jsme osobní pozdravy a poznámky, ale přesto je to zajímavý materiál k připomenutí zajímavých momentů. Děkuje!

První den – cesta

Ani jsem nemohl dospat, jsem plný zážitků, jeli jsme Railjetem ČD, plný vlak, měli jsme místenky. Vídeň hl. nádraží, supermoderní křižovatka dopravy, nádherné jednotky a lokomotivy. Lůžkový vagon výborně odpružený, nepochopím nefunkční WC, chodili jsme do druhého vozu, jinak super služby. Zázitek z jízdy 240kou, v dlouhých tunelech přetlak - podtlak v uších, při míjení vlaku rázy. Itálie, to je skvělá krajina Toskány a Umbrie, ale i známá místa podél trati. Boloňa, Florencie, Loppiano, Orvieto, Massa Martana. Skvělá EU, bez kontrol, laciné volání a SMS. Všichni se nějak domluvíme. Po vlaku chodila britská novinářka a dělala interview, děvčata mluvila anglicky, já jsem si nepochopil. Bydlíme půl kilometru od nádraží Termini, taky skvělé bludiště vlaků, metra a obchodů. Procházíme se po památkách, je nás 51, dvě malá batolata v kočárcích a doktoři Stráníkovi. Opět jsem v chrámu mého jmenovce Pavla! Skvěle, skvěle! Máme malou mši, myslím na všechny známé, nemocné. Vzpomínám na zemřelé rodiče a kolegy z práce. Večer se scházíme v kuchyňce, je tam i polský pár z Poznaně, diskutujeme a zapíváme si. Polák se nám Čechům omlouvá za zábor Těšínska v roce 1938.

Den druhý, neděle

Máme ranní mšičku, Vláďa má promluvu, přibližuje nám historii moci a ztráty moci Vatikánu. Každý papež je duchovním apoštolem své doby, i my můžeme být svatí, jen opustit svou zónu komfortu. Přímluvy také za oběti křesťanů, vzpomenu na Kopty v Egyptě. Kaple je skvělá, krásné nové jasanové lavice, čalouněné klečení. Jdeme na snídani, nádherný malovaný strop jídelny, spolu s námi je na velkém obraze Pius několikátý. S Vlastičkou mažeme na střešní terasu, nádherný výhled na celý Řím, bude krásně.

Kličkování na metro, ach ty zastaralé turnikety, Italové procházejí jak nůž máslem. Češi soubor, kočárek přenášíme přes ně. Vozy metra narvané, jdeme na Španělské schody, ty Italy jsou jak modelky, ty se líčení nebojí, zasloužilá (italská) čtyřicátnice se nechá fotit na zídce, ledva se přidržuje kandelábru. Skvělá atmosféra. I já se tulím k Vlastičce a cvak. Vlastička kupuje od snědého mladíka autíčko Robocop, smlouváme na patnáct. Všimám si, že i některé naše spolupoutnice mají pěkný make-up. Fontána Di Trevi - turistické boží dopuštění. Pirklovým ukazují, jak se mají k sobě tulit, cvak. Náměstí Navona s chrámem Anežky Římské, uvnitř plno a probíhá křest miminka. Jdeme ke Koloseu, okolo probíhá výstavba metra, Italové zpevňují antické stavby podpěrným lesem lešení. Mají tam pořádné portálové jeřáby, skoro jak v Metransu. Koloseum jako dokonalé divadlo pro vraždění křesťanů. Opoďal je antická škola gladiátorů a chlívky pro dravá zvířata. Úplně cítím, jak fungoval sázkový byznys okolo gladiátorských superstar, jak asi bylo křesťanům jdoucím na smrt do arény. Zrychlím krok, kde je WC? To mám za ten fajn oběd. Bazilika svatého Klimenta, místo pro mě mimořádně milé, úplně mám před očima Cyrila a Metoděje, jak přinášejí papeži staroslověnskou liturgii. To byly kapacity své a naší doby, ve Skrovnici mají kapličku. V hlavě mi zní: „Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám, i kdybych šel údolím šeré smrti.“ Laterán. Obrovské barokní sochy, jak dramatické a svalnaté ty rozevláté drape-

rie. Co to drží svatý Bartoloměj v ruce, to je snad stažená kůže. Jdeme oblíbenou Via Merulana a pak na večeři, sedíme na předzahradce zakryté fólií. Předkrm italské těstoviny, venku začalo pršet, po chvíli mně tečou čůrky vody pod nohama, hlavní jídlo vepřové plátky, celý pořádně ostrý špenát a drcený květák, super! Zapíjím bílým vínem. Atmosféra je skvělá, společnost skvěle baví hlášky spolusedících. Zvonivý ženský smích a dunivý chlapský je krásně nakažlivý. Jdeme s Vlastičkou zavěšení pod malým deštníkem, padáme do postele.

Třetí den, pondělí

Ráno po snídani slušně řečeno lije, u brány stojí dva bezdílci, jeden pije kafe, co mu dala sestřička na vrátnici. Je mi jich líto. Jdu do krásné kapličky, myslím na jejich osud. Modlím se breviář, ale vzletná slova mi nepomáhají. Vyrážíme na metro, slunce vykukuje. První zastávka je kostel sv. Cecílie, je to patronka CHJ. Díky, díky, patronko, za náš liturgický hudební sbor a hlavně i do budoucna. Vláďa a děvčata Filkovic zpívají v nádherném podzemním prostoru latinsky Salve, Regina, to je ta budoucnost. Venku lije, muž neurčitěho věku, neupraveného plnovousu má hrozné boty, takové žraloky jsem ještě neviděl, vysouší je toaletním papírem, je mi ho líto. Mažeme v dešti, uličky, kaluže, motorky, auta, voda crčí z okapů. Ještěže Vlastička naimpregnovala boty! Kostel Panny Marie v Zátibeří, nádhra! Pán Ježíš se na mě dívá z ikonického obrazu, pak vyjdeme ven, nějaký bezdílček leží venku v atriu, je mi ho líto. My jsme silní a vytrvalí, kličkujeme uličkami, až déšť ustává. Jsme na náměstí s tržištěm, byznys a zase byznys. Trhovec nás odhání, abychom mu neclonili zákazníky. Podpoříme obchod nákupem dvou kousků parmezánu. Rychle běžím si vyfotit pomník upálení Giordano Bruna i Jana Husa a dalších. Mrzí mě zneužití moci v té době i zneužití moci jednotlivců v nedávné době. Potřebujeme se dostat na ubytování, je to dost daleko, všichni statečně dupeme rozmočeným Římem, v závěru to je pravý římský sprint, je mi líto manželů Stráníkových. Už jsem z uliček zmatený jako lesní učela.

Jsme na pokoji, vše jsem si převlékl. Jdu jíst. Pan Stráník shání ženu, paní Evičku. Běhám mezi vrátnicí a druhým patrem, kde jen je? Sláva, paní Evička se zjevila, byla na záchodě, spadl mi kámen ze srdce. Cpu se klobásou a sladkostmi, abych dobil vypocenou energii. Zase poprchává. Stojíme dlouhatánskou frontu před rámy do baziliky na velké mši. Ve frontě jsou samí sympatičtí lidé, jako mladá paní z Litomyšle, s kterou Vlastička komunikuje. Ty bláho, plný kostel, nacpu se do prostoru mezi stojan s elektrickými svíčkami a postranní oltářik, hned se zabydlím, zneužiji moc revizního technika a vypínám kabel ke stojanu, abych se mohl opřít o stěnu, zdůvodním si to, nějaká paní hází do stojanu minci, ten nefunguje, ona se zmateně pokouší elektrickou svíčku zapnout. Mezi tím se mi do mého prostoru nacpu další tři lidé. Otec Dokládál to valí, protestanti by z této mariánské úcty nebyli nadšeni. Velká mše začíná, miluji pohled na bílou řeku kněží, kteří přicházejí. Nechám se dojímat hudbou. Promluva, v závěru kněz imaginárně postaví přede mě anděla zvěstujícího Panně Marii, zda bych i já nepřinesl světu Ježíše. Hluboký dotaz anděla. Já, jak já? Mám rád svou zónu komfortu. Pane Bože, pomoz mi, dej mi sílu.

Veliká bazilika Santa Maria Maggiore byla pěkně plná, hrála hudba Hradní stráže a velký sbor zpěváků, byl tu i ministr zahraničí. Byl to skutečný duchovní zážitek, úplně jsem se dojímal k slzičkám. Zvláště když dechy troubyly obzvláště hluboko fanfáry. Davy jsou venku, vidím ministra Petříčka, kouří, jsem překvapen, v Itálii tu skoro nikdo nekouří. Vidím i režiséra Jiřího Stracha. Přemýšlím nad oduševnělými lidmi, jako je Strach, ale patří k nim i moje Vlastička, děti a lidi ji milují. Vláška, ten taky, ale i mnozí další.

Jdeme na večeri, v lokále je jak na vidrholci, předkrm lasagne, jsou moc chutné, ale nic pro pohazení oka. Jak to, že Italové, takové jedničky v designu, je mohou plácnout na talíř. Je mi zima, něco na mě leze, lasagne mi leží v žaludku jako kámen. Vlastička mě zachraňuje, má paralen, mizíme bez placení, je mi blbě. Čeká nás studený rohový pokoj, padám do postele, asi mám zimmnici, Vlastička mě zatepluje další dekou. Díky, Vlastičko.

Čtvrtý den, úterý

Dnes valíme do Vatikánu, už zkušeně naše padesátka poutníků s dvěma kočárky kličky narvaným metrem. Aleluja! Fronta před rámy je snesitelná, obsluha je nesmlouvavá, drtí Asiaty, sundávají se i bundy. Po celou dobu našeho pobytu jsou památky hlídány armádou a policií. Čím subtilnější vojačka, tím těžší třímá samopal. Už jsme ve Svatém Petru. Opět mě ohromí velikost barokního prostoru, sedáme si pod Berniniho baldachýn, vše je připraveno ke mši desetiletí. Hudba a sbor Hradní stráže jsou skvělé, předvedou něco mezi americkým velko-filmem a gregorianou. Síla hudby musí vibrovat i s holubicí Ducha svatého. V promluvě mně uvízne spojení kultu kultury a transcendence. V hlavě se mi hned vybaví Václav Neckář a jeho hluboké texty písní, dále mě napadá festival duchovní hudby v Ústí. Fotím si traktor na svatopetrském náměstí, na podstavci velkosloupu naškrábu pohled a házím do vatikánské pošty. Jdeme na malý oběd, hned potom shopping. Vlastičce vše padne, bereme tmavě stříbrnou jupku a zajímavé sáčko. V metru je štiplavý zápach, asi se něco někde před námi páli, jedeme hrozně pomalu, souprava je narvaná k prasknutí, snad to přežijeme.

Odpoledne jsme v Lateránu, připravuje se večerní koncert. Dechy při zkoušce dělají pekelný rambajz. Orchestr a sbor na sebe přes baldachýn nevidí, technici je propojí kamerou, kabelem a monitorem. Mladíčkový skladatel a dirigent v jedné osobě a podobně i sbormistr předvedou opus České nebe. Dílo je to náročné, technicky a lidsky na to bude mít jen velký ansámbl. V díle je spousta krásných harmonických pasáží, ale i dramatických, s obrovskou dynamikou. I dvě zpěvačky skvěle zpívají vysoké party, texty pečlivě sleduji v brožurce. Dostali jsme i CD. Obrovský aplaus narvaného Lateránu, stand-up a někteří křičí bravo. Krokodýlí slzy dojetí. Lidi se valí z baziliky, vlastně celý den proprší, ještě že jsme v krásných chrámech. Můžeme jít ještě na jeden koncert brněnské mládeže. Musíme se však zabalit na zítřek na odjezd. Kupujeme chleba v římské Sázavě. Večeříme zbytky, Vlastička připravuje svačiny. Vlastička balí, já jen blbnu s mobilem. Díky, Vlastičko!

Pátý den, středa

Sedím v lůžkovém kupé, děkuji Pánu Bohu za bezva pouť. Ač jsme ráno řádně vymokli při čekání na audienci, s příjezdem papeže Františka se počasí začalo zlepšovat až k úplné dokonalosti. Naše batolata Martínek a Kristýnka byla požehnána Františkem. My už dávno pobývali v naší taverně, když paní Zemanová, Vojta a další si podali ruku s Františkem, když zdravil naši delegaci se sochou. Paní Zemanová se ještě chtěla podívat, až bude odjíždět, on ale nejel, šel pěšky a každému tam pak podal ruku. Je tak milý, má laskavý pohled pro každého, každou středu, desetitisíce lidí, invalidů, novomanželů, kněží, biskupů, miminek, batolat, děti vozí v papamobilu. Pro každého aspoň laskavý pohled. Já jsem se v té pláštěnce při čekání nudil, před námi se posadila nóbl Asiatka s doprovodem, jeden držel deštník, druhý, třetí něco jiného, zvláštní bylo, že měla přes obličej štítek, který ji celou zakrýval. Odpoledne byla poslední mše. Vlastičce se podařilo nám získat dvě sedadla, sedět na zemi jako asi 500 dalších by byla velká oběť, dvěma ženám jsem půjčil posedáky, byly rády. V promluvě pokora, ekologie, etika, bio manipulace...

Probudil jsem se až ve Villachu, pět cm sněhu. Zablokovalo se splachování na WC, namakeupovaná stevardka zkušeně popřepínala asi pět jističů, super, je to OK. Za chvíli bude Vídeň.

Měli jsme zpoždění 45 min, vlak ve Vídni ujel. Naštěstí je Vláška opět machr a daří se mu se svým známým přeobjednat místenky na další vlak.

Ještě se stal jeden příběh, náš poutník ze Sloupnice při cestě do Říma zapomněl na nádraží ve Vídni drahý foťák. Díky zpoždění navštívil ztráty a nálezy, foťák někdo poctivě odevzdal, byla radost veliká...

Pavel Žák

Pondělí 11. listopadu

Tento den celý důkladně propršel, ale protože podle předpovědi počasí mělo intenzivně pršet už od soboty, byli jsme vlastně rádi, že to přišlo až teď, dobrou náladu jsme neztratili a děkovali za poměrně suchý víkend. Pondělí byl den, v němž odpoledne začínala oficiální a „celonárodní“ část poutě, ráno jsme tedy mohli využít k poznávání Říma s naší výpravou.

Krásná byla zejména bazilika svaté Cecílie, prvo-mučednice z doby pronásledování křesťanů. Kostel prý stojí na pozemku, kde byl dříve dům jejich rodičů. V kostele jsou uloženy Cecíliiny ostatky, v roce 1595 byla rakev údajně otevřena a její tělo v ní nalezeno neporušené. U toho byl i sochař Stefano Maderno, který podle toho pro baziliku vytvořil zajímavou „ležící“ sochu této světice. V bazilice je také mozaika Krista s apoštolý z 9. století.

Dalším pozoruhodným kostelem je bazilika Panny Marie v Zátibeří (Trastevere - původně záplavová oblast v blízkosti řeky Tibery), jeden z nejstarších křesťanských kostelů vůbec (původní stavba ze 4. století) s mnoha krásnými mozaikami z Mariina života v „byzantském“ stylu ze 13. století.

Pro nás je zajímavá česká stopa: na venkovní fresce „Zvěstování Panně Marii“, jejímž objednavatelem byl prý Karel IV. při své římské korunovační cestě, nalezneme i svatého Václava.

Naše ubytování v centru města téměř naproti bazilice Panny Marie Sněžné (Santa Maria Maggiore), ve které se měla odpoledne v 15 hodin uskutečnit zahajovací bohoslužba celonárodní pouti, pro nás

bylo v tento den velice výhodné, protože na rozdíl od většiny ostatních poutníků jsme se po krátké návštěvě římského trhu mohli ještě převléknout a přijít do kostela „nasucho“.

Bylo hezké už v dlouhé frontě u bezpečnostních rámpů potkávat známé např. z Litomyšle a Vysokého Mýta, dokonce i ty z Ústí nad Orlicí, kteří přijeli jiným způsobem než my. Mnozí z ostatních poutníků byli promočeni, ale jak řekl v promluvě biskup V. Cíkrle, nezapomínejme, že jsme přijeli na pouť, nikoli na výlet.

Společná večere ústeckých poutníků v restauraci poblíž baziliky - venku pod igelitovým „altánkem“ za hustého deště proběhla v hodně veselém duchu (zejména některé pokusy o česko-italskou konverzaci s obsluhou).

Vojtěch D.

Úterý 12. listopadu - den výročí kanonizace sv. Anežky

Úterní římské ráno nás přivítalo opět mírně uplakaně. Byla to taková jemná připomínka, abychom se s pokorou připravili na události, které byly cílem naší pouti. Hlavní bohoslužbou národní pouti v bazilice sv. Petra ve Vatikánu jsme děkovali papeži Janu Pavlu II. za dar, kterým požehnal náš život před třiceti lety svatořečením bl. Anežky České, právě v době, která vrcholila ukončením vlády jedné strany v Československu. Naši biskupové s oficiální delegací se pak modlili za vlast u oltáře sv. Václava a všichni jsme po mnoha letech zpívali československou státní hymnu.

Volný čas po mši svaté jsme využili k prohlídce baziliky, někteří vystoupali i na její kopuli, odkud je nádherná vyhlídka na celé Věčné město i do vatikánských zahrad.

Cestou na večerní reprezentativní koncert České nebe v bazilice Sv. Jana v Lateránu jsme se zastavili v bazilice Svatého kříže, která byla titulárním kostelem kardinála Miloslava Vlka.

Zde jsme mohli vzpomenout nejen na jeho životní příběh, který zaznamenal velké změny v jeho kněžském životě, ale připomenout si také svoje osobní prožitky před a po listopadových událostech 1989.

Jak zazářilo v Římě České nebe jsme měli možnost prožít při provedení devíti kantát o životě českých patronů, které na verše Marie Dolistové zhudebnil mladý skladatel Jan Zástěra. Nevšedním zážitkem pro nás bylo zvláště provedení velkým orchestrem, Hudbou hradní stráže a policie ČR, která doprovázela také všechny bohoslužby po dobu národní pouti.

Ze závěru svátečního koncertu můžeme citovat pro povzbuzení do všedních dnů: „Světlo svatých jako slunce hoří, Boží síla novou bytost tvoří, milovali Krista nade všechno, české nebe září, není temno, není temno.“

Václav K.

Ve středu vstáváme ráno opravdu časně. Dokonce ani italské řeholnice nejsou zvyklé takto brzo vstávat. Přesto nám snídani laskavě připravily, abychom posilnění vyrazili metrem do Vatikánu. Ve středu po ránu tímto směrem směřují tisíce poutníků. Zdá se však, že jedeme včas, čekali jsme zástupy, ale zatím – nebo už? - nikde nikdo. Vytahujeme pláštěnky a římským sprintem razíme ke kontrolním rámcům. Přes počáteční obavy – při pohledu na oblohu, hodinky i dlouhou frontu jsme se nakonec díky „placce s logem pouti“ dostali do správného sektoru – my našťestí včas – tudíž jsme získali skvělá místa u zábradlí a k tomu ještě na sezení.

Papež kolem nás projel dvakrát, přičemž osobně požehnal i našim nejmladším účastníkům, a kdo se právě nedíval skrz čočku foťáku, mohl zažít setkání s papežovými očima! Jsou obrovské a úžasné, nezapomenutelné!

Papež v promluvě vyzdvihl pohostinnost manželského páru Akvila a Priscilly, kterou poskytli svatému Pavlovi v Korintě. A na závěr dodal:

Jsou tady novomanželé? Tady jsou! Poslyšte, to je vašim povoláním, máte být skutečným uměleckým dílem – aby vytlil svého Ducha na všechny křesťanské páry,

aby po vzoru Akvily s Priscillou dokázaly otevírat svá srdce Kristu a bratřům a přeměnily své domovy na domácí církve. To je krásné slovo – domov je domácí církví, kde se prožívá společenství a přináší se obětí života prožívaného s vírou, nadějí a láskou. Musíme se však modlit k těmto dvěma světcům, Akvilovi a Prisce, aby naše rodiny naučili, jak žít jako oni a být domácími církvi, z jejíž úrodné prsti roste víra.

Dále zmínil i českou skupinu a vzor svaté Anežky. Velikou milost zažilo i několik našich poutníků, kteří si s papežem – tak trochu náhodou? – podali ruku osobně!

Během příjezdu papeže se deštivé počasí změnilo na slunečno. Čas od ukončení audience do začátku závěrečné bohoslužby jsme využili k občerstvení a mnozí i k pěší procházce až do lateránské baziliky. Opravdu naplnění jsme se zúčastnili závěrečné mše svaté. Po ní jsme si v našem ubytování pár kroků od vlakového nádraží vyzvedli kufrы, ještě společně fotografie a honem nastoupit do vlaku, který nás během noci a dopoledne - s malinko komplikovaným přestupem ve Vídni - zavezl až skoro domů.

Veronika P.

Medián - občasník

vychází jako příloha
Informačních novin ústecké farnosti – INUF

Leden 2020

INUF 205

Texty:

P. Vladislav Brokeš a

jednotliví účastníci

Foto: Pavel Veverka,

Vladislav Brokeš

Úprava:

Veronika Poslušná

Korektura:

Jana Divišová

Informace:

www.wikipidie.cz

Jen pro vnitřní potřebu.

